

Op haar verjaardag kreeg Marietje de kraaltjes en zij begon ijverig te rijgen. Geen *enkelen* ketting maar een *dubbelen*. Dat deed ze met twee draden, telkens drie naast elkaar aan een draad geregen. Dan de beide draden door één kraaltje heen. Weer twee maal drie aan de enkele draden en die beide door één kraal. Zij zocht al de blauwe en witte uit voor Ma en de roode en rose voor Willy.

Toen Willy kwam, lag de ketting al lang klaar.

„Buk eens Willy”, zei Marietje dadelijk.

Willy knielde op den grond en Marietje hing haar den ketting om den hals.

„Omdat je me *gevonden* hebt, Willy.” Marietje danste van blijdschap om Willy heen en Willy sprong op en danste mee.

Willy werd voor Marietje's moeder een heel lief kindermeisje. Marietjes grootste pret bleef nog lang om met Willy mee te gaan, naar het kleine huisje met al die aardige kindertjes.

Kind'ren, pakt je boeltje saâm,
't Klokje heeft geslagen —
't Klokje van gehoorzaamheid —
— Zooals alle dagen
Jaagt hen midden uit de pret
Naar hun zin *te vroeg* naar bed.

Kijk, hier gaan ze: Rie voorop
Met een brandend lichtje —
Dora volgt haar met pop Wies
En wenkt Ans, haar nichtje;
Ben sjokt met paljas en beer
Achteraan als elken keer.

Voordat 't klokje nog eens slaat,
Zijn z'in 't land der droomen
Met hun poppen en hun beer,
Veilig aangekomen,
En — hier spelen ze weer voort
Zonder dat een klok hen stoort.

HERMANNA.

